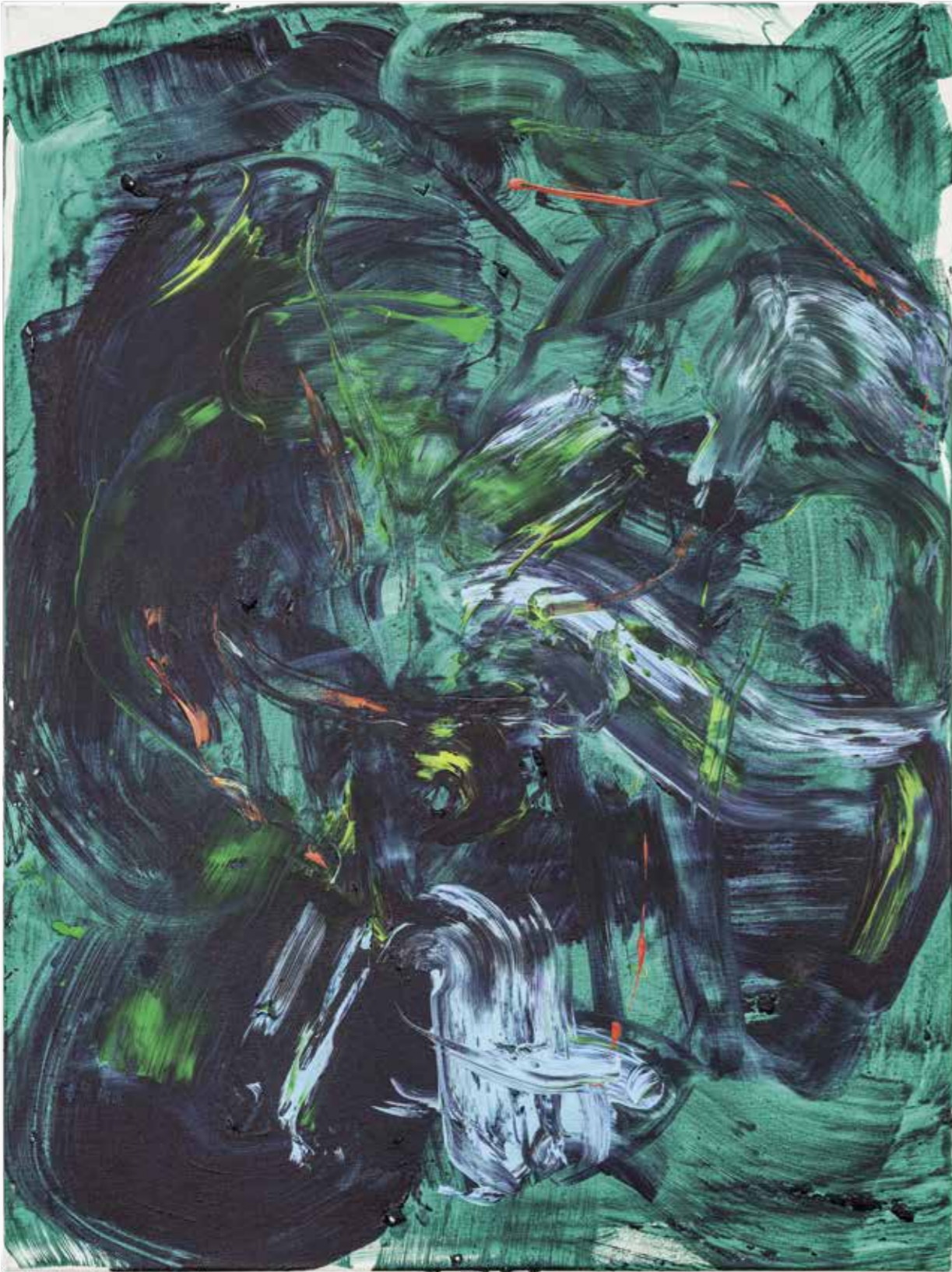

Peter Bach Nicolaisen: Skid Marks

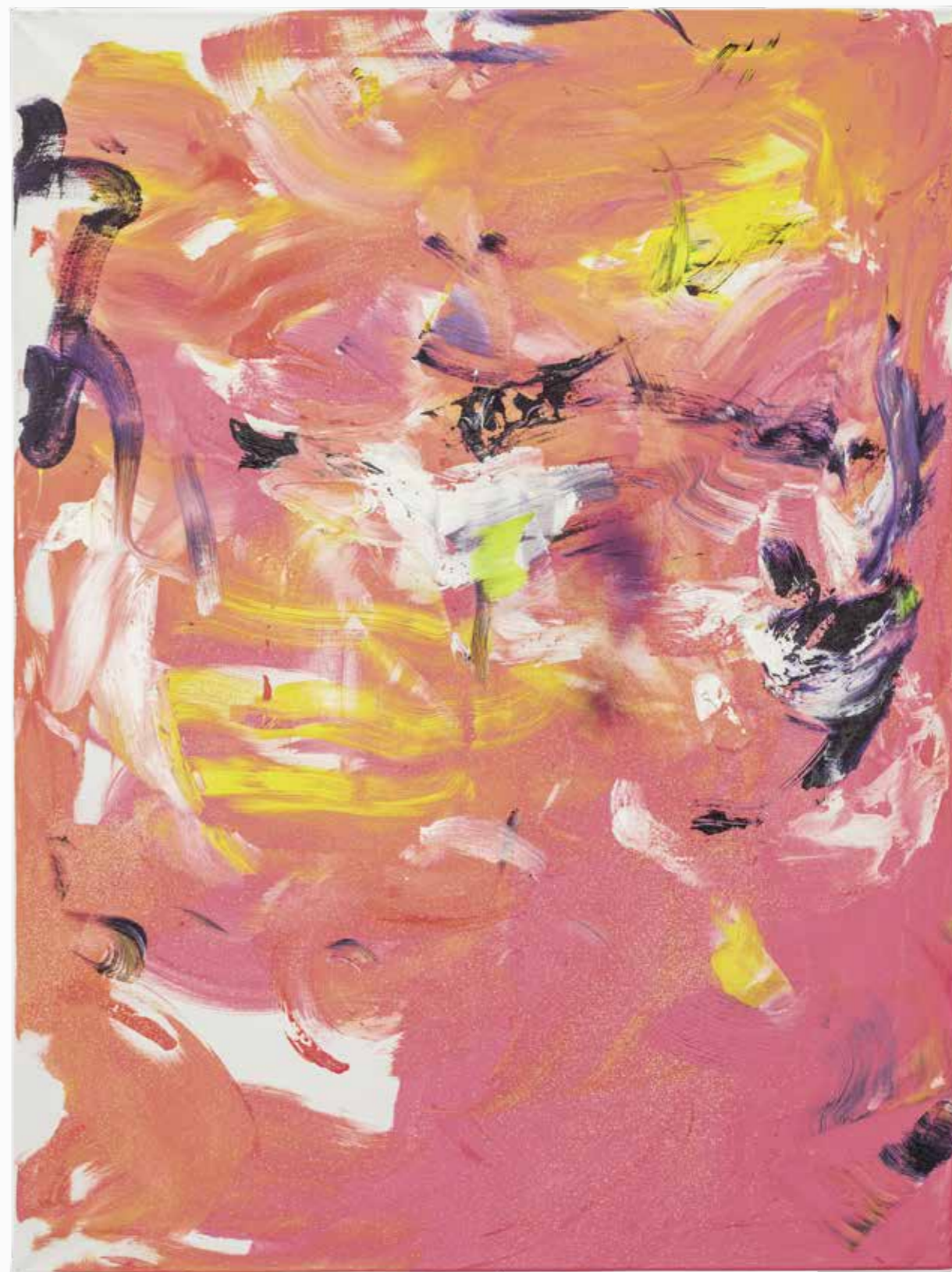
Smage og lugte jeg husker

En af mine første erindringer er fornemmelsen af at ligge i barnevognen. Varmen, trygheden og et stort truende ansigt, når fremmede kiggede ned i den. Lugten dernede i trygheden var lun og sød, og den var sat sammen af kropslugten, dynen og vognens lugt af plastik og metal.

Der var de morgener, jeg vågnede før mine forældre og sommetider satte mig ude på vindueskarmen i køkkenet, hvor der var placeret et saltkar i træ, som jeg havde for vane at tage små fingerspidsfulde salt fra og putte i munden, hvor det opløstes i en skarp, mineralsk og meget sanselig smag, som jeg intenst nød. Samtidigt kunne jeg kigge ud på legepladsen, der var et af omdrejningspunkterne i mit liv, karrusellernes svimmelhed, jernstativernes kolde metal, som man slog sig på og frygten for de store drenge, der når som helst kunne dukke op og gøre krav på underdanighed og herredømme.

Nogle formiddage kørte jeg med min far ned i byen, når han skulle på arbejde. Byens lugte var særligt udprægede om formiddagen, og de fremherskende var lugten fra Dandy tyggegummifabrikken blandet med lugten af ristet kaffe fra Mortensens Kafferisteri. På biblioteket, hvor jeg ofte kom, herskede lugten af gammelt papir og bøgernes læderindbinding

Den lugt indeholdt et løfte om festlig frihed, da jeg jo ikke var i skole og kunne nyde det livlige leben, der udspillede sig nede i byen. Et leben, der om eftermiddagen fladede ud til noget mere hverdagsagtigt, da det nu var tilgængeligt for alle, ikke kun dem der var fritaget for pligten til skolegang eller arbejde.

Trip ude i skoven med Jan Uffe

Vi lånte Jan Uffes fars hytte ude i skoven. Hytten var en slags jagthytte og også et beskedent udtryk for faderens drøm om at følge i Thoreaus fodspor. Vi skulle trippe og havde erhvervet os et par LSD piller. Pink Jesus eller White Flash. I hvertfald, viste det sig, potente sager. Vi indtog pillerne, og efter en halv time kunne vi mærke de første spæde tegn på take off, musklerne strakte sig, og fornemmelsen af at være et katteagtigt og smidigt væsen bredte sig i kroppen. Det var virkeligt gode trips, og natten blev vild. Der brød et uvejr løst med voldsom torden og lyn, som tilsyneladende slog ned meget tæt på. Vi gik på et tidspunkt uden for hytten og strakte vores arme i vejret i en ekstatiske overgivelse til naturkræfterne. Lynet slog ned, og vi oplevede det, som var vi blevet ramt. Det strakte sig fra vores fingerspidser og op i himmelrummet, og vi tumlede ind i hytten og begyndte at snakke om eftervirkningerne af denne begivenhed og kom frem til, at nu måtte vi være døde. Min eneste bekymring var, hvordan jeg skulle overbringe mine forældre denne for dem både uventede og uvelkomne besked. I spejlet, der hang i hytten, så jeg min hud og kødet visne og falde af mit hoved efterladende et grinende kranium. Opfyldt af en mægtig lykkefølelse vidste jeg, at alt var fuldbyrdet, alt var perfekt. Tiden stod stille, verden og mit jeg var smeltet fuldstændig sammen. Jeg sad i stolen og vidste, at det aldrig mere ville være nødvendigt eller ønskværdigt at bevæge sig væk fra denne stol. Jeg havde fundet sandheden og residerede præcist i universets centrum. Næste morgen mødte vi bonden, der ejede markerne og kreaturerne, der græssede på dem. Han fortalte, at et par af hans kvæg var blevet ramt af lynet under nattens uvejr og ikke havde overlevet det. Vi fortalte ham ikke om vores oplevelse. Nogle år efter brændte hytten uforklarligt ned, og det blev aldrig opklaret hvorfor eller hvordan.

Vermeer og Dali

På mit værelse var der propfyldt af plakater og groteske surrealistiske genstande. Det var så underligt, at min lillebror Mogens næsten ikke turde komme derude. Men blandt alle disse plakater for syrerockkoncerter, mysticisme, hashrygning og hjemmelavede surrealistiske og okkulte objekter var der et par stykker, der måske på en måde kendetegnede spændvidden i min verden og forestillingen om mit fremtidige liv. Det ene var en reproduktion, et Vermeer maleri af en tjenestepige, der hælder mælk op i et fad, der er blevet tilskrevet titlen 'Mælkepigen'. Lyset strømmer ind af en rude til venstre i billedet, og maleriet udstråler en fortryllet hverdagsverdens stille ophøjethed. Denne sublime og perfekte verden ønskede jeg at finde og opholde mig i. Jeg mente, at vejen dertil måtte være gennem meditation og andre metoder til sublimering af den rutineprægede og komplicerede hverdag, jeg levede i. Maleriet var også et slags symbol på kunstens evne til transcendens og skabelse af en hel og udelt væren.

Den anden plakat var en reproduktion af et Dali maleri "The Persistence of Memory". Et af de meget berømte med et ørkenlandskab, måske nogle elefanter med lange, lange ben og helt sikkert nogle smeltede ure. Dette maleri udgjorde en modsætning til Vermeer, idet det billedliggjorde det grænseoverskridende, skræmmende og fremmede ved de psykedeliske stofoplevelser. Også en verden, der tiltrak mig som en magnet, men som på mange måder stod i modsætning til Vermeers stille og meget trygge harmoni.

Det skulle senere vise sig, at jeg ville bruge resten af mit liv på forsøg på at forene disse to modsatrettede retninger i mit følelses- og åndsliv.

Petting og forelskelse

I løbet af præpuberteten begyndte pigerne at få en anden og mere central rolle, end de tidligere havde haft. Mange vinteraftener skøjtede vi på den overrislede parkeringsplads oppe ved svømmehallen, til efter det var blevet mørkt. Efter flere timer på isen frøs vi, og det gav anledning til, at vi så kunne stille os op nede for enden af trappen ved døren ind til varmecentralen, hvor varmen sivede ud. Der maste vi os sammen, piger og drenge, og vores dampende ånde og kropsvarme blandede sig intimt. Nogle af de første cigaretter blev også røget, og ikke så sjældent fandt en hånd vejen gennem de mange tøjlager ned i trussernes subtropiske klima. Andre gange var vi sammen indendøre, igen om vinteren, der af en eller anden grund var den mest romantiske årstid, og legede forskellige lege, der alle havde til formål at komme tættere på de mest fremmelige pigers intimiteter. For eksempel forsøge hvor langt den heldige kunne få hånden op gennem den udvalgte piges bukseben. Man skal lige forstå, at i disse år havde pigerne meget vide bukseben, så hvis man var virkelig heldig, kunne man strejfe trusserne, deres inciterende folder og elektrificerende kønsbehåring. Det var Bente, Anni, Merete, Kirsten, Marianne og Tiøres Kit, der mest generøst delte ud af deres herligheder. Tvillingerne Brian og Jan og den brutale charmetrold Trulle var oftest de frækkeste, og nogle eftermiddage sad en hel række af skiftevis drenge og piger op af værelsets ene væg, og pigerne havde deres overtøj placeret hen over knæene, så man ikke kunne se drengenes travle fingre begravede i pigernes skød, mens disse tilsyneladende upåvirkede sad og røg og måske bevægede sig lidt i takt til musikken, der strømmede ud fra Tandberg spolebåndoptageren. Bagefter fik de mindre heldige drenge tit lov til at lugte til de heldiges flittige fingre.

UFO

Måske havde vi røget en chillum eller to, men vi var ikke skæve mere, og vi havde, som vi ofte gjorde, siddet og spillet skak. Jeg fulgte præstens søn Hans Jørgen ud af vores bagdør. Da vi kom ud, så vi at himlen var helt klar uden en sky, og der rørte sig heller ikke en vind. Vi lagde nakken tilbage og kiggede henførte op mod den stjernebestrøede himmel. Der så vi til vores store forbavselse et mærkeligt og vidunderligt syn. Hen over himlen bevægede sig et objekt, tilsyneladende enormt hurtigt da det på et øjeblik fløj fra den ene horisont til den anden. Det var der vel i og for sig ikke noget uforklarligt i. Det virkelig sære og mirakuløse var, at dette objekt radikalt kunne ændre retning på brøkdele af et sekund, og det ikke i bløde buer men derimod i spidse vinkler. Vi så begge det samme og var dybt forundrede og henrykte over, at virkeligheden kunne opføre sig så uforudsigeligt. Andet skete der ikke denne aften, hvor vi stod i mørket ombølget af den uægte jasmins berusende duft og drømte om en fremtid fyldt med underlige og storslåede visioner.

Frikvarter

I de mindre klasser var frikvartererne ofte et farefuldt tidsrum, hvor det gjaldt om ikke at virke alene og svag, for så opdagede de stærkere rovdyr hurtigt, at her var et potentielt offer. Derfor var det vigtigt aldrig at være alene. Jeg deltog sjældent i de fælles lege i store grupper, typisk en form for boldspil, der virkede intimiderende på mig, fordi jeg ikke var god til at gribe og kaste den bold, der for det meste var centrum i legen. I stedet drev jeg rundt med et par venner i skolegården og ledte efter lidt action; det kunne være en slåskamp, at stjæle æbler i inspektørens have, pifte en cykel, lede efter den pige, man på afstand var forelsket i for tiden, eller finde et mobbeoffer, f.eks. tykke Carsten, som lod os slå sig i maven, så knytnæven forsvandt ind i hans velpolstrede vom. Carsten boede i et hus med swimmingpool og nød derfor alligevel en vis respekt. Eller Niels Kristian, der gik under øgenavnene 'Gajol' (hvilke han altid gik og tyggede), 'Batman' (en superhelt han var besat af) eller 'Bums' (da han led ganske voldsomt af acne, der fyldte hans ansigt, skuldre og ryg med store gule og røde pusfyldte plamager).

Vi var alle udsat for periodisk mobning, f.eks. kunne det forkerte tøj en dag være fatalt og medføre en ugelang udskamning og udstødelse af fællesskabet. Min mor havde en idé om, at regntøj eller 'knickers' (knælange bukser med en elastik lige under knæet) var praktisk eller smart, hvilket ikke faldt i de toneangivende drenges smag og derfor selvfølgelig måtte straffes. Jeg var heldigvis rimeligt god til at slås og vandt klasse mesterskabet over Jehova Remi. Grunden, til at jeg vandt, var nok ikke så meget ren styrke, men mere et vist talent for bissetricks og for at finde de svage og smertefulde punkter. Remi var ellers en meget høj og stærk dreng, der tilbragte det meste af sin 'fritid' på en Long John cykel som bud for købmanden i Fredericiagade, hvilket med Vejles mange stejle bakker, gav en god form og en ret udviklet ben- og armmuskulatur. Remi var altid god for en rask handel, og vi købte ofte en halv flaske snaps af ham, som han erhvervede sig qua sit job som cykelbud og medfølgende adgang til et velassorteret koloniallager.

Hippie

Da jeg var 11-12 år gammel begyndte jeg at fornemme, at der skete noget helt særligt i den store verden, som udsendte mærkbare impulser og rystelser, der tydeligt kunne mærkes i provinsens forstæder. Det var i høj grad musikken og den tilhørende tøjmode, der var bærer af de kulturelle skred, der var under udfoldelse. Siden kom stofferne og deres gloriøse og mørke tiltrækningskraft. Også i den mellemstore provinsby, jeg boede i, begyndte der at ske bemærkelsesværdige ting, og de mest fremmelige unge iførte sig spraglede orientalske gevandter eller anlagde sig en mere militant og guerrillainspireret stil. Musikken, vi hørte, skiftede fra uskyldig bubblegumpop med the Hollies til farlig og forførende syrerock fra den amerikanske vestkyst, indisk sitarragaer, The Fugs politiske provomusik, Beefhearts dadaistiske bluesrock og Velvet Undergrounds kolde new yorker hymner til aparte sex og heroinens og speedens farlige coolness. 'We want the world and we want it now', som the Doors klart og utvetydigt udtrykte ungdommens overmod. Det var fantastisk at føle sig som del af avantgarden både kulturelt og politisk, selvom eller måske netop fordi man blev udstødt fra det gode selskab og også risikerede at få tærsk, når man var uden for sit eget revir, f.eks. nede i den vestlige del af Vejle by, hvor det stadig var hårdtarbejdende og hårdt drikende arbejdsmænd, der satte dagsordenen, en dagsorden der bestemt ikke inkluderede feminine og arrogante hippier iklædt østens skinnende silke, behængt med ringlende klokker og iriserende perlekæder. Vi fik efter mange demonstrationer og politisk pres vort 'Frit Hus', som vi havde hørt, man havde i København. Hus er dog så meget sagt, da der var tale om en kælderlejlighed på den meget ucharmerende gennemfartsvej 'Dæmningen'. Stedet fungerede mest som et sted, man altid kunne finde nogle at dele en klump hash med og et godt sted at kokse for den voksende skare af junkier, der var smidt ud hjemmefra eller drog omkring som nomader prædikende den ny tids evangelium om fri sex, østens visdom, stoffernes frigørende potentiale og den gyldne fremtid, der ventede os, de rettroende, når magten og borgerskabet var smidt på porten. Der var Smukke Johnny på junk, Frank i sit tårnværelse på Stampesvej, Bøf altid sammen med sin hund, Buller tynd og ranglet som et skelet, indhyllet i lilla og purpur med de helt rigtige hippieansigstræk: høje kindben, en smal mund, tyndt tjavset langt hår, dansende som en besat dervish til Hendrix, Kloge Karl, der vendte sindssyg hjem fra Vietnam og kom på den lukkede efter at have skudt efter pæne mennesker nede i byen med sin hjemmelavede bue, Fessor, der var et erfarent syrehoved og således noget af det cooleste, man kunne blive, Villumsen (eller 'Chillumsen'), der kørte til Tyrkiet i sit folkevognsrugbrød for at hente hash og blev forfulgt op gennem Europa af Interpol, Chester der arbejdede på slagteriet og som en aften, vi var hos Lene, kom slæbende med et kvart svin over ryggen og ville have hende til at lave flæskesteg kl. 00.30 om natten.

Vinter

Vintrene dengang var koldere, og vi tilbragte meget tid udendørs med at kælke og skøjte. Der var to lange og stejle kælkebakker i nærheden af hvor jeg boede: 'Gryden' og 'Heine lb'. De kolde og mørke vintereftermiddage op imod skumringen, lugten af sneen, kulden der trængte igennem de våde vanter, og sneen der smeltede inde på huden under de voldsomme kælketure eller slagsmål og 'vaskere'. Vi forsøgte at køre ind i hinanden og tit skete der uheld. Når det blev mørkt, gik vi hjem under gadelygternes varme gyldne lys, og allerede på 100 meters afstand kunne jeg lugte, hvad vi skulle have at spise til aftensmad. Man emmede af varme, når man havde været inde nogle minutter og selvom det var fristende, vidste jeg, at man ikke skulle lade det varme vand løbe over de forfrosne fingre. Man skulle starte med koldt vand, ellers gjorde det skrækkeligt ondt.

Forår

Når isen begyndte at smelte på pytterne, og sneen var blevet jordet og beskidt og der ikke mere kunne kælkes, nærmede foråret sig. Det blev lysere om aftenen, og jeg begyndte at få lov til at komme ud igen efter aftensmaden. Foråret var tiden for bål, dæmninger i smeltevandsbækkene og lugten af knallertbenzin på villavejene. Vi brændte markerne af, alt det gamle græs var nu tørt nok. Sommetider kunne vi ikke kontrollere de små brande, og de bredte sig og blev farlige. Et par gange måtte brandvæsnet tilkaldes. Lugten af røg hang i tøjet, og man var sodet og beskidt, når man kom hjem. De små damme fyldtes med frøæg, og et par uger senere haletudser i tusindvis. Frøæggene var så lækre at lade hænderne glide igennem. De første bøgeblade smagte godt, men kun i 14 dage, så blev de bitre og papiragtige. Skovsyren kunne ligne kløver, men kløver vokser ikke i skoven, så vi kunne genkende den og nyde den citronskarpe smag. Vi lavede huller og kunne bruge dage på at kigge ind i bålet og rode med pinde i det. Vi kom hjem med brandsår og selvpåførte rifter, vi lavede med skarpe flintestensstykker og gned aske ind i og følte os som stenaldermennesker eller indianere.

Sommer

På de lange stillestående søndageftermiddage om sommeren kunne de livlige stemmer oppe fra det offentlige svømmebassin ved siden af skolen høres på mange hundrede meters afstand. Man mærkede en længsel efter at være med i koret af stemmer, og det understregede de lange ugidelige søndageftermiddages tomhed, hvor der sjældent skete noget, og hvor alle vennerne var hjemme hos familierne eller på besøg hos fjerne slægtninge. Sommeraftenerne duftede af uægte jasmin og ligusterblomster, mens nat-sværmere flaprede dovent gennem den tunge luft under gadelampernes skær. Og senere på sommeren fyldtes gyvelbuske af stankelben, der yndede at camouflere sig der, indtil de om aftenen myldrede ind af mit værelses vindue. Før jeg kunne lægge mig til at sove, måtte jeg med en pude dræbe dem alle. Ellers gjorde de baskende vingers støj det umuligt at sove. Med vinduet åbent kunne jeg høre mine forældres dæmpede stemmer og ned af Niels Skousvej den ensomme lyd af en tunet knallert på vej et ukendt sted i aftenmørket. Lygterne tændtes, og når man stod under dem, kunne man i de stille aftener høre en elektrisk summen og knitren. Når det kom over os, smadrede vi et par stykker med slangebøsser. Huden prikkede og sved af den begyndende solskoldning, og dynebetrækkets og lagenets kølige berøring medførte en lystblandet irritation og pirrelig tilfredsstillelse. Andre gange hvor vi havde været ved stranden, knaste sengen af skarpe sandskorn, som havde samlet sig mellem tærne, i knæhaserne og mellem balderne og under forhuden. Saltet sved i de små sår, man altid fik fra skarpe sten, muslingeskaller og ikke mindst rurer.

Frans

Oppe ved Frans gik mange timer med at lytte til Stockhausen, Henze, Berio eller knapt så anstrengende: Miles Davis eller Tony Williams. Frans var halvt finsk og levede fuldtud op til finnernes ry for at være meget tavse og mutte. Således kunne han flere timer i træk være umulig at slå to stavelser af, og det kunne godt give en lidt anstrengt stemning, især når solen strømmede ned uden for hans minimale værelse, hvor trommesættet fyldte det meste, og vinduet altid var lukket pga. hans høfeber. Frans var ikke så meget til tant og fjas, men kunne godt, især efter nogle øl, være eksponent for en bizar og surrealistisk humor fyldt med vilde paradokser og grænseoverskridende hån, som man nødtigt ville være skydeskive for. Vi beundrede alle Frans for hans radikale anderledeshed og dedikation til trommerne, han var god til det meste, han valgte at hellige sig, men var også underligt ligeglad med det. Kun trommerne og marimbaen var vigtig, og han levede som en munk med sættet og var for det meste umulig at trække i byen. Indimellem lykkedes det mig dog at få ham til at ryge noget tjald og en enkelt gang, da vi var taget på stop til Bornholm, tog vi mescaline sammen og havde en eventyrlig og mirakuløs eftermiddag, hvor Frans' tavshed var fyldt med underforstået guddommelig humor, og vi pludselig vidste alt. Desværre havde pusheren forladt campingpladsen ved Dueodde, da vi efter at være kommet ned fra trippet straks ville have noget mere af dette vidunderlige kemikalie, der indeholdt lykken.

Lege

Efteråret kom snigende, og et af de første tegn var de utallige spindelvæv med dugdråber, der især var synlige om morgenen, lugten af nedfaldne blommer og æbler bredte sig, og om aftenen var det igen begyndt at blive mørkt. Vi benyttede os af mørket til at stjæle frugt fra kvarterets mange haver og byggematerialer fra byggepladser til vores huleprojekter. Vi cyklede rundt på villavejene og mødtes på hjørner og byggetomter tiltrukket af deres lugt af mørtel, tømmer og metal. Vi skød kramper mod hinanden med vores hjemmelavede slangebøsser og brød ind i skurvogne, hvor man tit kunne finde nøglen under trappen eller på et brædt over døren. Hvis vi var heldige, kunne vi stjæle et par øl eller sodavand og måske finde et gammelt weekendsex, mørnet og fugtigt og desto mere inciterende i dets lurvede og fordækte fremtræden.

Ved fjorden

Jeg kan stadig se synet for mig, som vi sad i robåden med min far en vindstille sommeraften ude ved sommerhuset. Vandet var blikstille og klart, og vi kunne se måske tre meter ned til bunden, hvor en fortryllet og glitrende verden levede sit normalt skjulte liv. Der var kæmpe søstjerner i røde og blålige farver, store krabber, der pilede hen over stenbunden, fiskeyngel i stimer, tang og ålegræs, der vajede i de svage strømninger og endda søanemoner, der i min forståelse tilhørte en mere eksotisk breddegrad. Det hele fuldstændig overdådigt og uden for rækkevidde. Et blik ind i en anden eksotisk virkelighed, som næsten tilhørte drømmenes univers.

Jeg brugte timer på at gå med mit fiskenet og fange, hvad der nu bød sig til. Oftest bare krabber og søstjerner, rejer og småfisk. Engang imellem fik jeg en virkelig god fangst, som dengang jeg efter en meget lang jagt fangede en såkaldt tangspræl, og triumferende og lykkelig tog den med hjem til sommerhuset. Søstjernerne var jo lette at fange, men de helt store var det ikke så tit, jeg fandt, og de var fascinerende med undersidens tusindvis af sugeskopper, som de brugte til at åbne muslinger med. De bevægede sig uophørligt, søgende efter noget at suge sig fast i, og var dragende og lidt uhyggelige. Indimellem så man en søslangelignende fladorm svømme bølgende i vandet. De lignede lidt meget store skolopendrer, og dem behandlede man med repekt, for de så giftige og stikkende ud.

Flere lugte

Min far lugtede af bål, jord, armsved. Først i en ret høj alder begyndte han, sikkert som følge af min mors stikpiller, at bruge deodorant. Dog kun ved sjældne lejligheder og den samme deodorant kunne stå i årevis på hylden i medicinskabet. Han lugtede ikke dårligt. Jeg kunne godt lide hans lugt, og der var noget trygt og pelsdyragtigt ved den. Som om han måske ikke boede inde i huset, men ude i en hule i skoven. Min mor derimod lugtede af parfume og sæbe og hendes fingre af de få cigaretter, hun røg. En lugt jeg ikke kunne lide, og som mindede mig om snegles lugt. Alle huse havde deres egen lugt, som var meget anderledes end den, man var vant til hjemme. Hvis det var et hus, man ikke havde været i før eller ofte, kunne lugten være så fremmed, at det var intimiderende, og det var som at være for tæt på en fremmed krop, man ikke ønskede at være intim med. Lugten måtte være sammensat af den mad, man spiste i dette hus, de sæber og parfumer man brugte og beboernes personlige kropslugte. Efterhånden som man kendte et hus, efter at have været der mange gange, blev lugten selvfølgelig mere tryk, men den blev aldrig så velkendt og behagelig som lugten derhjemme. Jeg nærrede en vis frygt for at blive inviteret til at spise med i et ikke så kendt hjem, da det for mig kun var noget, jeg havde lyst til efter lang tids bekendtskab og i virkeligheden helst ikke under nogen omstændigheder. Hyldebærbuske lugtede dårligt, der var en jeg tit kravlede op i og især bladene havde en dårlig, nærmest plastikagtig lugt, som ingen af os kunne lide. Derimod lugtede rønnebærtræerne godt, og vi tyggede ofte i barken og syntes smagen mindende en smule om marcipan. Bærrene derimod var så sure og bitre, at vi kun for chokvirkningen indimellem lod os friste til at tygge et af dem.

Wilkensvej

Lejligheden var meget billig, en stor toværelses med petroleumsopvarmning og koldt vand i hanerne. Jeg boede der otte forvildede år. Det yderste og mindst fashionable Frederiksberg, mellem Finsensvej og Lindevang Station. Et deprimerende og gråt område, hvor lastefulde enlige mænd samledes i parken omkring klirrende nettoposer og stod tidligt om morgenen trippende foran hjørnekioskerne. I slutningen af 80'erne hærgede nogle frygtelige, nærmest dødbringende vintre hovedstaden samtidig med mange aldrig opklarede kvindemord. Da min lejlighed var uden forsatsvinduer og som sagt ret sparsomt opvarmet med petroleum, plus det faktum at vintrenes kulde yderligere forstærkedes af hylende isnålefyldte stormvinde, var det selv indendøre vanskeligt at opretholde en normal kropstemperatur. Således var jeg om natten nødt til at begrave mig under alt mit overtøj, som lå ovenpå dynen. Om morgenen var der is på indersiden af ruderne, og det gjaldt om hurtigst muligt at skynde sig ud i køkkenet, få tændt for alle gasblussene og gasovnen, så rummet efterhånden sneg sig op på menneskelige plusgrader. På grund af al den damp, som gasafbrændingen medførte, blev køkkenet så fugtigt af kondensvand, at det drev ned af de kolde vægge. Inden jeg flygtede ud i køkkenet, var det meget vigtigt at tænde petroleumsovnen inde i stuen, således at man efter en times tid kunne opholde sig i stuens relativt behagelige men aldrig overophedede atmosfære. Imens var Dolores forlængst ude på gaderne for at skaffe penge, inden rysteturene og feberen blev for voldsom og dermed ville vanskeliggøre anskaffelsen af kontanter til at finansiere næste fix med. Det var ved den tid, hvor hun snart måtte finde sig et andet logi, trods mit hjems mange bekvemmeligheder, som imidlertid ikke lod sig forene med en junkies upålidelighed og generelt utålelige adfærd. Hvor meget jeg end ville savne hendes selskab og ikke mindst varme krop gennem disse arktiske vintre. Så kunne hun flytte ind igen efter næste og altid sidste afvæning.

